

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΙ

I

Ἀφίσατέ με τὴν στοργὴν πειρήν μου ῥαποτίω,
ἰνδάλματα τῆς ἐποχῆς τῶν ρεαρῶν μου χρόνῳ,
καὶ ἡρεμος εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη τὰ ἐρχαίω
τοσούτων περιπετειῶν καὶ συμφορῶν τὸν πόνον.

Ὅπου ἂν στρέψω συναγῶ ὡς φάσμα τι ἐκπρέον
τὸ τεφρωθὲρ μου παρελθὼν καὶ τὸ παρὸν ἐπίσης
καὶ τότε ὑπὸ σύνδεσδρον γωρίαν τινα κλαίω,
βαθίζομαι εἰς ζοφεράς, μυρίας ἀναμνήσεις.

II

Καὶ ἐπὶ τέλους ἤκουσα, ὦ οὐρανέ, Ἐκείνην
καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῆς, τὰ ἄστρα σου, τὸ πῦμα
ἡσθάρθησαν τῆς τλήμονος καρδίας μου τὴν δίνην,
ἢν μόνον τὸ μοιραῖόν μου θὰ κατενράσῃ μνημα.

Ἐνθουσιῶν ἐφώρησα ἐκ κέρτερων τῆς καρδίας
ὅτε τὸ πρῶτον ἐψάλλεν ἡ ραδιρή μου γίλη
ῶρατον ἄσμα, συμπαθὲς καὶ πλήρες ἀρμονίας
καὶ ὡς ἀρχαία τις Σειρήν τὰ ὄτα μου ἐκήμε.

Κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς κατόπιρ, μετὰ χρόνον,
κ' ἐν μέσῳ τῶν ρεφῶν ὡχρὰν προσβλέψας τὴν Σελήνην,
ἐν βέμβῃ ἐτονθόρησα λέξεις τιτὰς μὲ πόνον,
ἄς, στρέψας, ἐπαρέλαβον θυμῆρης πρὸς Ἐκείνην.

«Μὴν ὡχρῆς Σελήνη μου, τῇ εἶπον, μὴ ζηλεύης,
«ἐὰν ῶρατον αἰσθημα, ἄγρὸν μᾶς συνενώρει»
«καὶ σὺ τὸν Ἐνθυμῶνα, καὶ σὺ καὶ σὺ λατρεύει»,
«καὶ κλαίεις ἐξ αἰσθήματος ὑπὸ τὰ νέφη μόνη».

III

Ἐν τούτοις ἔκτοτε καιρὸς ἀντιπαρῆλθεν.... Οἴμοι!...
καὶ πλέον δὲν ἠτέρησα τὴν θελκτικὴν μορφὴν της,
πλήρ φέρω ταύτην ζιτηρὰν ὡραία ἐν τῇ μνήμῃ
καὶ ἀντηχοῦσαν πάντοτε νομίζω τὴν φωνήν της.

Ὡ εἶναι ἀκριβὲς αὐτὴ ἡ θέσις ἡ ἰδία...
καὶ ὁ αὐτὸς ἀνακλινηρ ἐφ' οὗ, ἐξηπλωμένη,
εὐδαίμων ἐλογίζετο ἐγγὺς μου, ἐμειδία
ἐνθους ἐξ ἔρωτος θερμὸς ἡ τότε ἐρωμένη.
Ἄλλ' ἤδη, μ' ἐλησμόρησε... δὲν μ' ἐνθυμεῖται ἤδη...
διότι κόρη αἰσθημα σπανίως δὲν προδίδει.

Ἐν τῷ Τινανείῳ κήπῳ Πειραιῶς

Κατὰ 7/Ἰβριον 1883.

(Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ» τοῦ 1884 ἔτους).

ΕΥΤΥΧΕΙ

(Τῷ φιλότατῳ μοι Ἰω. Α. Α.)

Εὐτύχει! Φεύγουσιν οἱ χρόνοι,
ταχύτεροι καὶ τῶν ἀνέμων,
καὶ τὴν ζωὴν μας ἀμαυρόρει
τῆς παρακμῆς ὁ μαῦρος δαίμων.

Εὐτύχει! Πάντοτε δὲν πάλλει
οὐδὲ πνέσσει ἡ καρδία·
τὸ ἔαρ διαρκῶς δὲν θάλλει
καὶ σιωπῇ ἡ φαντασία.

Εὐτύχει! Σδέρνεται μοιραῶς
ὁ θεὸς καὶ ἐμπνέων ἔρωτος,
καθὼς διάττων τις ὥρατος,
καὶ μαραινόμεθα ἀκαίρως.

Εὐτύχει! Τῆς ψυχῆς αἱ κλίσεις
ἀποναρκοῦνται κατ' ὀλίγον
καὶ μένει ἄχαρις ἡ φύσις
καὶ ἡ ζωὴ χωρὶς πτερόγων.

Εὐτύχει! Τὴν χαρὰν ἡ λύπη
Παρτοῦ διώκει αἰωνίως
κ' εἰς πῦρ της βῆμα καταλείπει
σποδὸν καὶ ἔχρη Ἐριννός.

Εὐτύχει! Αὐτὴ ἡ εὐχὴ μου,
ἡ θερμότης καὶ ἡ μόνη,
ἢν σ' ἀποστέλλει ἡ ψυχὴ μου·
δύλαινε καὶ εὐδαιμόνει!

(Ἄρτος 1. Ἰανουαρίου)

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΝΗΣ

Τῇ μικρᾷ Δεσποινίδι Ε. Α.
Heine—Buch der Lieder.

Ἡλιος, π' ὅλους μας θερμαίνει
εἶν ἡ γαλαρὴ ματιά σου,
πάρος ὅμως ποῦ μαραίνει
τῆς καρδιαῖς εἶν ἡ καρδιά σου.

Ἄλλὰ ἔτσι δὲν θὰ μέλῃ—
τὸ γυρίζεις καὶ σὺ μόνη,—
πῶρ τὸ στῆθος σου θὰ χύρῃ
κ' ἡ ματιά σου θὰ παγώρῃ.

(1883)

ΘΕΟΔ. Α. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Τῷ ἀγαπητῷ μοι Δημ. Κ. Σακελλαροπούλῳ

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ γέλοιά της ἄχ! πόσῳ ἀπορῶ
μᾶς κρύβει ἡ θεότρελλη αὐτὴ πρωτοχρονιά·
μὰ μὰ μᾶς κλέβει τὴν χαρὰ καὶ πάλι μᾶς τὴν δίνει!
Πόσα χαρίζει ὄνειρα καὶ πόσα πάλι σβύνει!
Καὶ μὲ τ' ἀτέλειωτο αὐτὸ τρελλότης παρηγῶρι
Κρυφὰ σὸν κάθε διάβά της σὸν θάνατο μᾶς σύρει.

Ἐνθύμιον ἐπὶ τῷ νέφ' ἔτει 1884.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Δεκεμβρίου 1883.

Κ. ΣΚΟΚΟΣ